

MALÝ OPRAVNÍK HISTORICKÝCH LŽÍ

TOMÁŠ KRYSTLÍK

© Tomáš Krystlík 2020

Jiří Fiala – nakladatelství PAPRSKY 2020

ISBN 978-80-88371-00-7 (epub)

ISBN 978-80-88371-01-4 (mobi)

ISBN 978-80-904552-3-8 (pdf A5)

ASIN B0852NL8B8 (amazon)

Vydání první.

ÚVOD.....	7
JAK SE OBJEVILI SLOVANÉ V ČESKÝCH ZEMÍCH?	8
BYLI NĚMCI ČESKÝCH ZEMÍ POUZE PŘISTĚHOVALCI, KOLONISTÉ, ČI CIZINCI?	12
KDY VZNIKLA PRAHA COBY MĚSTO?	19
BYLO HUSITSTVÍ NÁRODNĚ ČESKÉ Hnutí A HUSITÉ PRVNÍMI DEMOKRATY VE STŘEDNÍ EVROPĚ?.....	22
JAK SNADNO POSOUDIT, ZDA DĚJEPISEC MANIPULUJE S DĚJINAMI ČESKÝCH ZEMÍ?.....	25
JAK SE V ČESKÝCH ZEMÍCH PŘEVÁŽNĚ MLUVILO?	29
JE GERMANIZACE ČESKÝCH ZEMÍ PO PORÁŽCE ČESKÝCH STAVŮ NA BÍLÉ HOŘE MÝTUS?	32

BYL ČESKÝ NÁROD JEŠTĚ V 18. STOLETÍ SVÝM
SLOŽENÍM JINÝ NEŽ DNEŠNÍ? 38

KDY NASTAL ROZCHOD ČECHŮ S NĚMCI
ČESKÝCH ZEMÍ?..... 42

BYLO VÝHODOU ČI NEVÝHODOU, ŽE SE
SLOVANÉ ROZPADLI NA JEDNOTLIVÉ
NÁRODY?..... 57

EXISTUJÍ DVA RŮŽOVÉ PALOUČKY A DVA
ČESKÉ RÁJE? 59

JE PRAVDOU, ŽE ČEŠTÍ DĚJEPISCI UTAJUJÍ, ŽE
NACIONÁLNÍ SOCIALISMUS VYNALEZLI ČEŠI? 64

KDO NESE VINU ZA ROZPOUTÁNÍ PRVNÍ
SVĚTOVÉ VÁLKY? 69

KDO FINANCOVAL MASARYKA V EXILU
ZA PRVNÍ SVĚTOVÉ VÁLKY A PROČ? 80

JAK TO BYLO S TISÍCILETÝMI HISTORICKÝMI
HRANICEMI? 101

BYLA PRVNÍ REPUBLIKA OPRAVDU
„OSTRŮVKEM DEMOKRACIE V EVROPĚ“?.....104

ROZBILI NĚMCI ČESKÝCH ZEMÍ ČSR?.....129

PROČ SE HITLER ZAMĚŘIL NEJDŘÍVE NA
ČESKOSLOVENSKO?137

ZRADILI NÁS SPOJENCI A BYLA UZAVŘENA
MNICHOVSKÁ DOHODA O NÁS BEZ NÁS? ...143

VYHÁNĚLI NĚMCI ČECHY Z ODSTOUPENÉHO
POHRANIČÍ?150

KDO ZPŮSOBIL DRUHOU SVĚTOVOU VÁLKU?
.....160

SLOUŽILI VE WEHRMACHTU A V SS I ČEŠI?....182

FAKTA O HOLOCAUSTU BÝVAJÍ PŘEKRUCOVÁNA	192
BYLI ČESKOSLOVENŠTÍ NĚMCI VYHNÁNI NA PŘÍKAZ VÍTĚZNÝCH MOCNOSTÍ?	210
BYLA POVÁLEČNÁ TZV. TŘETÍ REPUBLIKA 1945- 1948 DEMOKRATICKÁ?	216
DOSTALI SE KOMUNISTÉ V ÚNORU 1948 K MOCI PUČEM?	219
VYNUTIL SI ČESKÝ A SLOVENSKÝ LID ZA PRAŽSKÉHO JARA 1968 SVOBODU SLOVA?	224
KTERÉ LŽI V ČESKÉ HISTORIOGRAFII OVLIVŇUJÍ DNEŠNÍ CHOVÁNÍ ČECHŮ?	230
MÍSTO DOSLOVU	237

ÚVOD

Záměrem této knihy je čtenáři poskytnout odpovědi na dotazy o historických událostech vyskytující se hlavně v internetových diskusích, a které oficiální česká historiografie vysvětluje zkresleně nebo dokonce zcela lživě. Zodpovědět všechny otázky nelze, pojednat o dějinných událostech ze všech možných aspektů také ne – to by pak vznikla kniha neúměrně dlouhá. Ze stejného důvodu je nutné se spolehnout, že čtenář je se základními historickými fakty seznámen ze školy, z médií, takže zde jsou uvedena pouze fakta pro Čechy neznámá nebo málo známá. Porovnání s obecně známými tvrzeními je ponecháno na čtenáři.

JAK SE OBJEVILI SLOVANÉ V ČESKÝCH ZEMÍCH?

Dnes se jeví pravděpodobněji, že původní neslovanské obyvatelstvo dnešních českých zemí bylo poslovanštěno místo toho, že mírumilovní slovanští zemědělci přišli odněkud z východu nebo jihovýchodu, jak se tradovalo.

S prvními zmínkami o Slovanech se v řeckých a latinských textech se lze setkat od 5. století. Kulturní národy Říše římské a Předního východu nepovažovaly Slovanů za barbary a lupiče bezdůvodně – takoví skutečně byli. Řecké a arabské listiny popisují, jak Slované útočili nejen na své sousedy, nýbrž se bili i mezi sebou. Drancování coby činnost zaujímalo v životě nejstarších Slovanů stejně čestné místo jako obchod či zemědělství. Od arabských cestovatelů se dovídáme, že hlavními vývozními artikly Slovanů byly kožešiny, vosk, med a zejména otroci. Každý slovan-ský rod žil z obchodu s otroky, kteří se dali získat prakticky výhradně z řad slovanských sousedů, případně ze zbídač-ných příslušníků vlastního kmene. Protože se Slované mezi sebou přepadávali, žili ve dvorcích nebo sídlištích obehnaní dřevěnými palisádami, valy a příkopy coby ochranou proti sobě navzájem. Arabové ve svých líčeních Slovanů nejednou označovali jako lidi „zvířeckých mravů“. Vlivem dominantního slovanského obchodování s otroky, kdy téměř

každý otrok jimi prodávaný byl Slovan, se v mnohých evropských jazycích vytěsnil přejetý původní latinský výraz pro otroka (*servus*) a nahradil se slovem označujícím Slovana, nebo z termínu Slovan vycházejícím. Letopisy o tom mlčí, ale ruský historik Andrej B. Zubov předpokládá, že Slované se mezi sebou vraždili zřejmě ne kvůli úrodné zemědělské půdě, které byl dostatek, nýbrž kvůli otrokům, které získávali ze zajatých příslušníků sousedních slovanických kmenů. Arabští cestovatelé podávali zprávy o tom, že Slované si nedůvěřují, lest mezi nimi jen kvete, a když se někomu podaří získat sebemenší majetek, ať rodný bratr či druh, hned začínají závidět a usilují, jak ho zabít a okrást. Tělesná nevázanost Slovanů byla taková, že letopisec, který by byl ony mravy rád popsal a odhalil, se omezil pouze na slova: „O takových věcech ani hovořiti nelze.“

Kdy Slované přišli do českých zemí, nelze určit s vyhovující přesností, předpokládá se, že to mohlo být někdy v druhé polovině 6. století. Dnes i čeští dějepisci pomalu opouštějí obrozeneckou představu, že se jednalo o příchod a postupné usazování se mírumilovných zemědělců. Na základě srovnání s písemnými prameny, které popisují tehdejší slovanské nájezdy na Balkán, předpokládají, že se tak stalo vojensky organizovanou invazí. Přímé důkazy o tom nejsou.

Polská genetička Anna Jurasová v roce 2014 zveřejnila studii o biologické podobnosti DNA z kosterních pozůstatků lidí pohřbených ve středním Polsku v době železné (200 let před naším letopočtem až 500 let po Kristu) a z koster středověkých obyvatel pohřbených mezi léty 1000 až 1400 po Kristu v okolí nálezů z doby železné, což

potvrzuje kontinuitu osídlení, tedy nikoliv, že by místní populace zanikla nebo byla vytlačena jinou, slovanskou. Kdyby tomu tak bylo, tak archeology nalezená sídliště by vypadala jinak, jejich podoba by svědčila o zániku původní kultury z doby železné a příchodu jiné kultury s odlišnými sídelními zvyklostmi. A to archeologické výzkumy nepotvrdily.

To, že národy označované jako slovanské navzdory tomu mluví podobnými jazyky, se vysvětluje takzvanou teorií elit. Vychází se z toho, že v minulosti nemuselo docházet k rozsáhlým přesunům velkého počtu lidí na velké vzdálenosti, protože z logistického hlediska by bylo takové *stěhování národů* obtížné, navíc nejsou pro ně věrohodné důkazy. Teorie elit předpokládá, že místní populace byla ovládnuta elitou cizího původu, v případě dnešních slovanských národů ve střední Evropě mohly z východu přicházet malé skupiny slovanských bojovníků, kteří zabili místní muže, vzali si jejich ženy a postupně získali v širokém okolí dominantní roli včetně toho, že místní populace postupně převzala jejich jazyk a zvyky.

Archeogenetik Jaromír Beneš říká o 4. až 6. století našeho letopočtu, že se po rozpadu Římské říše (její západní části) běžně po Evropě pohybovaly etnické skupiny převážně z mladých bojovníků. „Obsazovali nejrůznější území, migrovali, vraceli se a jejich oblíbenou ekonomickou činností byla loupež a drancování... Přibližně takto si lze představit příchod Čechů do centra české kotliny.“ Legenda o příchodu praotce Čecha byla pravděpodobně inspirována biblí – silně připomíná Mojžíšův příběh a hledání

země zaslíbené. Tato představa je těžko vymýtitelná z povědomí českého obyvatelstva. „Dnes nejenže víme, jaká je biologická historie české populace, ale víme také, že pokud naši předkové přišli, tak z velmi krátké vzdálenosti, odkudsi z Polska.“ Většinou jsou Češi podle něj Středoevropané s nikterak velkou, ale přece jen převládající afinitou k západní než k východní Evropě. „Česká populace má většinové kořeny v pravěké populaci, tedy v před slovanské. Jsme tedy biologicky většinově před slovanské obyvatelstvo.“ Starší předci Čechů přišli do Čech zhruba mezi lety 2400 a 2000 před naším letopočtem ze západu. „Je vysoce pravděpodobné, že skupiny bojovníků, které pronikaly do české kotliny, vytvářely sídliště, která jedno, dvě století žila vlastním životem. Bojovníci pak expandovali a postupně si podmaňovali okolní obyvatelstvo, které s vysokou pravděpodobností přežívalo. Skupinky bojovníků většinou splývaly s původním obyvatelstvem.“ Češi z jihozápadních Čech vykazují větší afinitu k bavorskému obyvatelstvu, zatímco ti z Čech východních mají blíže k Polákům a Slovákům nebo k moravské populaci.

BYLI NĚMCI ČESKÝCH ZEMÍ POUZE PŘISTĚHOVALCI, KOLONISTÉ, ČI CIZINCI?

Nebyli, protože po staletích soužití s nimi v jednom státě se jednoduše nemůže jednat o přistěhovalce, cizince nebo o kolonisty! Je to účelová česká lež z 19. a 20. století prezentovaná Palackým, Masarykem, Jiráskem a dalšími.

Cizinci přicházeli do Čech ze západu od nepaměti a v nich z povahy zeměpisné blízkosti převažovali lidé ze sousedství, tedy Germáni, Němci. Ve 12. a 13. století se začali stěhovat do českých zemí ve velkém, protože panovníci Království českého je začali do země zvat, což úzce souviselo s neustálým nedostatkem finančních prostředků českých králů, kteří někdy neměli čím zaplatit dluhy i obyčejným obchodníkům zásobujícím je a jejich dvůr potravinami. Nedostatek financí nepostihoval jen české krále, to byl jev u středověkých panovníků zcela běžný. Západní Evropa začala být vlivem vyšší zemědělské produkce (srpy nahradily kosy) relativně přelidněná, v Království českém byly naopak rozsáhlé neobydlené prostory. Vzhledem k zeměpisné blízkosti byli příchozí především Němci, včetně těch ze vzdálenějších zemí, z dnešního Holandska a Vlámka (nazývaného též Flandry, rozprostírajícího se tehdy až za Dunkerque ve směru ke Calais a jižně pod Lille), kde

se tehdy mluvilo dolnoněmecky. Přinášeli s sebou řemeslnické dovednosti, znalosti hutnictví a stavby kamenných domů. Do Čech nepřicházeli pouze oni, nýbrž i Románi a Irové.

Nově příchozí se stávali poddanými panovníka Království českého, na jazyku nezáleželo. Národnostní povědomí tehdy vůbec nebylo, existovala jen oddanost danému panovníkovi a zemi. Ti, kteří se přistěhovali do českých zemí, se za cizince nepokládali, ani za ně nebyli považováni. Překladatel Dalimilovy kroniky do němčiny například pečlivě rozeznával Němce-cizince, které neměl rád, od domácích Němců, poddaných českého krále. Na smyšleném rozporu mezi slovanskými a německými obyvateli Království českého nebo mimo ně, byla Františkem Palackým zkonstruována rozvinutá mylná filozofie českých dějin. Nemůžete nazývat přistěhovalci nebo kolonisty někoho, kdo s vámi žije ve stejném státě po staletí. Také nelze nazývat přistěhovalci lidi, jejichž předci zde žili ještě před slovanským osídlením, neboť prvním doloženým panovníkem v českých zemích byl v létech 9–6 před Kristem až do roku 18 po Kristu Marbod (též Marobod, Marobud, latinsky Maroboduus), což byl Markoman, tedy Germán, a jako král Markomanů vládl nejen svému kmeni, nýbrž i dalším germánským kmenům, např. Hermundurům, Lugierům, Semnonům, Silingům, Góťům, Langobardům na území mezi Dunajem, Pannonií (přibližně dnešní Maďarsko mezi Dunajem a Drávou), Vislou, Baltským mořem a Labem.

Ve 12. století Němci přicházeli do Království českého ze západu a z jihu, ve století třináctém po německé kolonizaci

Slezska i ze severovýchodu. Usazovali se především v neo-bydlených částech království. Byli lákáni a získávání ve svých původních bydlištích tzv. lokátory, jakýmiisi kolonizačními podnikateli, kteří z pověření majitele území podnikali s vlastním kapitálem. Když území osídlili, dostali za odměnu dědičný úřad rychtáře, výčepní právo nebo velký pozemek. To je například zaznamenáno v pověsti o krysaři z vestfálského Hamelnu, v níž lokátor-krysař zlákal na východ podnikavé mladé hochy a děvčata. Jména lokátorů přežívala i v místních názvech, například Kunzendorf (dnes Kunčice), Heinrichsgrün (dnes Jindřichovice), Hermannseifen (dnes Rudník) a podobně.

Hlavním důvodem rozsáhlého přistěhovalectví byl spor mezi vládnoucími Přemyslovci a zemskou šlechtou o podíl na moci. Aby panovníci posílili svou moc a oslabili šlechtu, zvali do své země cizince ve velkém. Hlavně šlo ale českým panovníkům o peníze – přistěhovalci zakládána města odevzdávala daně pouze králi. Přistěhovalectví vyvolalo celou řadu změn, obzvláště v zemědělství. Místo volů se začali používat jako tažná zvířata koně, zavedl se čtyřkolový vůz s pohyblivou ojí, chomout, železné pluhy, brány, kolečko neboli trakař, kosa nahradila srp. Vznikla možnost obdělávat větší plochy, produkce obilí rapidně stoupla, s rostoucí potravinovou základnou se začal počet obyvatelstva Království českého zvyšovat. Klučily se lesy, odvodňovaly se bažiny, začalo se s těžbou nerostných surovin. Ve velké části Čech musel les v nížinách a ve středně vysokých polohách ustoupit orné půdě. V nehostinných pohraničních územích zakládaly řady cisterciáků a premonstrátů kláštery proslavené mýcením lesů, přiváděly s sebou osadníky z ně-

meckých zemí; z řady klášterů jmenujme např. Doksany, Litomyšl, Teplou, Milevsko, Hradisko u Olomouce, Strahov, Sedlec, Nepomuk a Plasy.

Známa poučka říká, že kultura a civilizace se nešíří přeskokováním území, nýbrž z geografického pohledu postupně, jakoby z jakéhosi kulturního středového zdroje, podobně jako vlny vyvolané pádem kamene do vody. Nejdříve jsou civilizováni sousedé – sousední kmeny, státy – a ti pak předávají své nově získané civilizační a kulturní návyky dalším, svým sousedům. Proto Slované v Česku byli civilizováni kulturou latinskou a křesťanskou hned po Němcích a jejich prostřednictvím. První kulturní expanze vycházela z dnešní severní Francie s její římskou minulostí. Jako první větší státní útvar byla civilizována Svatá říše římská, která sloužila všem, původně hlavně Románům a Germánům. Z její západní části pronikaly novoty a civilizační vlivy do Čech nejen prostřednictvím přistěhovalců německého jazyka, nýbrž i osazenstev zde nově zakládaných klášterů. V důsledku prostředníků-Němců byli Slované v českých zemích civilizováni i kulturou německou. Pozdější civilizačně kulturní vlny vycházely z dnešní severní Itálie, a do českých zemí se dostávaly z jihu, přes alpské Němce v dnešním Rakousku, tedy opět prostřednictvím Němců, kteří se dnes nazývají Rakušané.

Opačné příklady. 20. 5. 1474 se zřítíl už téměř dostavěný chrám Zesnutí Bohorodičky v Moskvě (Uspenskij sobor). Panovník posílá do Benátské republiky pro architekta, do Moskvy zamíří architekt Aristotele Fioravanti. Chrám se musel rozebrat do základů a postavit znova. I za kameníky byli pozváni alespoň Pskované, protože byli

znalí „německého řemesla“. Italové a Němci pak stavěli knížecí dvorce a chrámy (moskevský Kreml navrhli a postavili Italové), sloužili jako vojenští odborníci u dělostřelectva i pěchoty, pracovali jako lékaři a překladatelé. Rusové je nebyli schopni ani po čase nahradit, nebyli s to dohnat rychle se rozvíjející renesanční Evropu. Očitý svědek Sergej Šmeman napsal o poměrech na ruském venkově: „I přes všechny změny uskutečňované ve venkovském prostředí bylo v předvečer revoluce (revoluce v roce 1905) jeho obyvatelstvo stále nekulturní a zaostalé. Většina obyvatel byla ngramotná. Pouze polovina hospodářství měla železné pluhy, při sklizni se stále používaly srpy (ve střední Evropě se kosy používaly již ve středověku)... Průměrný výnos obilovin z rolnické půdy byl jen nepatrně vyšší než na anglických panstvích ve 14. století.“ V době první světové války dovedlo v Rusku číst jen asi 10 % populace a v politice, dějinách a zeměpise se orientoval málokdo.

V souvislosti s výše uvedeným přistěhovalectvím byly do českých zemí importovány městské systémy často kompletně – včetně obyvatel a městských práv – jako zboží. Města v českých zemích byla zakládána ve středověku i později zásadně podle jednoho z německých modelů městských práv. Nutno zdůraznit, že města byla dána pouze svým statutem a právním rámcem – platily v nich jiné právní předpisy než za jejich hranicemi – nebyla tedy dána velikostí, počtem obyvatel, ani ohraničujícím opevněním. Jako první získal statut města v českých zemích v roce 1213 podle magdeburského práva Freudenthal (Vallis Gaudiorum, Bruntál), ve stejném roce se stala městem, rovněž podle magdeburského práva, i Mährisch Neustadt (Uničov). Jiné zdroje udávají pro Bruntál a Uničov i rok 1223,

případně pro Uničov 1223 s tím, že Bruntál v té době již statut města měl.

Města záhy vystřídala sídliště předměstského typu. Zakládala se buď zcela nově, nebo poblíž starých slovanských sídlišť, která pak rychle pozbývala na významu, až postupně s německými městy splynula. Čeští panovníci právo zakládat města zaručovali pouze nově příchozím, což souviselo s povinností stávajícího obyvatelstva odvádět daně šlechtě, které by další daňové odvody králi neuneslo. Města se zakládala a spravovala dle jednotlivých jihoněmeckých městských práv, dále podle městského práva magdeburského, hlubčického (podle německého města Leobschütz, dnes Głubczyce), vídeňského a enžského (Enns), například Brno, vlámského, např. Freiwaldau (Frývaldov, dnes Jeseník – Vlámsko /Flandry/ byla tehdy německy mluvící země). Založená města (bez nevolníků s právem tržním, berním, celním, soudním, mincovním atd.) odváděla daně králům, kterým se ve středověku neustále nedostávalo finančních prostředků. Později vznikala i města, která nepřevzala německá městská práva přímo z původních německých měst, nýbrž z jiného města, které je již používalo. I šlechta a církev mohly s povolením panovníka zakládat města. Jimi zřízená sídliště městského typu, ale bez autonomie dané městskými právy, byla pouze součástí panství nebo biskupství. Tak se stalo, že téměř všechna města v Česku kromě Tábora a několika málo pozdějších výjimek byla založena Němci nebo podle německých městských práv.

Založením města byl pověřen v západní Evropě lokátor. Ten měl za úkol vybrat místo pro zřízení města a po schválení panovníkem je vyměřit, dále najít a tam usídlit příšedší obyvatelstvo, tedy zajistit faktickou i právní existenci nového města. To bylo pak na město, odkud pocházela jím převzatá městská práva, po právní stránce vázáno a soud „mateřského“ města sloužil jako nadřícená soudní instance, ke které směřovala odvolání od soudu v novém městě. Později, po zákazu krále Václava IV. se obracet na městské soudy v cizině, se našly bližší odvolací instance: města založená podle magdeburského práva se pak odvolávala místo do Magdeburku k soudu do Litoměřic nebo do Olomouce, pro města s jihoněmeckými městskými právy se staly odvolacími městské soudy ve Starém městě pražském a v Brně. Civilizační dosah přebírání urbánních systémů z německy mluvících zemí vysvitne, uvědomíme-li si, že i tak vzdálená města jako Kyjev, Minsk, Vilnius a Kaunas byla založena podle magdeburského městského práva.

KDY VZNIKLA PRAHA COBY MĚSTO?

Město Praha nevzniklo ve 13. století, jak se obvykle uvádí, nýbrž až v roce 1784, což se nezdůrazňuje, ba zatajuje.

Na přelomu tisíciletí vzniká v Poříčí (dnes mezi ulicí Na Poříčí, Revoluční třídou, Vltavou a Těšnovem) německé sídliště bez statutu města, ve 12. století zakládají němečtí mniši Kloster Strohnhof (Strahovský klášter), okolo roku 1230 zakládá lokátor Eberhard s jihoněmeckými přistěhovanci německé město s příslušným právním statutem Stadt des Heiligen Gallus, další názvy: Nova civitas circa sanctum Gallum (Nové město kolem svatého Havla), Gallusstadt, Havelské město, Město svatého Havla, Město u kostela svatého Havla, Nové město okolo sv. Havla. Pak teprve, někdy mezi lety 1235 až 1245 vzniká s městským statutem další město Prager Altstadt (Altstadt, Pragensis civitas, Pražské město, Staré Město pražské, Staré město). Město svatého Havla si zachovává do roku 1287 samostatnost, pak se připojuje ke Starému Městu.

Přemysl Otakar II. povolává Němce ze severního Německa a ti s lokátorem Pitrolfem zakládají Kleinseite, další názvy: Nova civitas sub castro Pragensi (Nové město pod Pražským hradem), Civitas Minor Pragensis (Malé Město

pražské), Malá Strana, která dostává statut města v roce 1257. V roce 1320 na území dnešní Prahy vznikají Hradčany, též Burgstadt (Hradní město), Hradschin, ne však coby město (s městským statutem), nýbrž jako sídliště a součást panství purkrabího Berky z Dubé, aby za Karla VI. byly spojeny s Malou Stranou.

Všechna města na území budoucí Prahy byla založena a spravována podle norimberského, švábského – Staré Město a Nové Město pražské (Prager Neustadt, Nova Civitas, Nova Locis, městem od roku 1348) a magdeburského městského práva – Malá Strana. Přídavné jméno „pražský“ v názvu Starého a Nového Města pražského je asi odvozeno od říčního prahu, tj. brodu, který se nacházel někde u Karlova mostu, možná přímo pod ním.

Nejdříve byly v roce 1518 sloučeny Staré a Nové Město, aby se o deset let později zase rozdělily. Spojit města v město s názvem Prag (Praha) se podařilo až v roce 1784 za Josefa II. a to z Prager Altstadt, Prager Neustadt, Kleinseite s její městskou částí Hradschin. Snaha českých historiků dezinterpretovat historii města je ve světle těchto fakt očividná.

Až do druhé poloviny 19. století byla Praha podle převažujícího podílu německy mluvících německé město, protože ještě při sčítání lidu v roce 1856 se hlásilo 73 tisíc obyvatel Prahy k obcovací řeči německé a 40 tisíc k české. V pozdější době postupným připojováním předměstských území k Praze, v nichž žilo a do nichž se houfně přistěhovalo především česky mluvící obyvatelstvo, se tento poměr zvrátil ve prospěch česky mluvících, takže v roce 1900

žilo na území Prahy 91 % obyvatel českého jazyka a 9 % německého.

BYLO HUSITSTVÍ NÁRODNĚ ČESKÉ HNUTÍ A HUSITÉ PRVNÍMI DEMOKRATY VE STŘEDNÍ EVROPĚ?

Nikoliv, ani jedno ani druhé, to jsou jen národovecké mýty z 19. století, chcete-li záměrná lež Palackého, Masaryka a Jiráska.

V přístupu k husitství se často objevují nacionalistické nebo marxistické bludy, kritická bádání však vidí Husa především jako reformátora tehdejší církve, nečiní z něj českého protikatolického svatého nebo dokonce protiněmeckého myslitele. Jelikož žoldnéři křížáckého vojska pocházeli často z německých zemí, a křížové výpravy pronikaly do Čech z Bavorska a přes jižní Moravu z Rakouska, vznikl další blud o národnostním boji Čechů proti Němcům, který byl prezentován tvrzením o odvěkém boji s Němci, Čechy ohrožujícími. Je to tvrzení nepravdivé, protože šlo o boje, které měly náboženské a politické, nikoliv národnostní pozadí.

Existuje i další mechanismus vzniku mýtu o husitském protiněmeckém boji. Řádění husitů na českém venkově nezanechávalo s výjimkou vypalování klášterů a kostelů tak

silné stopy v historické paměti jako jejich počínání ve městech, v místech s vysokou koncentrací populace, zejména počtem obětí a způsobených škod. Města a kláštery v českých zemích byly téměř všechny obydleny, založeny a spravovány Němci. K nesprávné interpretaci husitského teroru coby protiněmeckého byl tedy jen krůček.

Komunisté vytvořili mýtus o husitství jako o povstání lidu proti církvi, jež bylo jakousi protokomunistickou utopickou revoltou, nevedenou však revolučním předvojem dělníků a rolníků, komunistickou stranou, a proto odsouzenou k neúspěchu. Za komunisty pokládal husity již před první světovou válkou i Tomáš Masaryk! Přestože tehdy ještě ruský bolševický teror byl věcí budoucnosti, jsou jeho slova na pováženou: „Není náhodou, že první komunism novodobý byl český – naši Táboři jsou první novodobí socialisté. Socialism jest čistě český.“ Podle Palackého byl Jan Žižka upřímný demokrat.

O husitské éře se vyjádřil Josef Jungmann takto: „Češi té doby byli postrachem všech národů, ale kvůli svým náboženským novotám se jevíli tak odporní, že byli po dlouhý čas považováni za nejhorší národ na světě.“ Masaryk husitství glorifikoval, vytyčil heslo „Tábor jest náš program“ navzdory faktu, že běsnění husitských vojsk a bojůvek zlikvidovalo ve střední Evropě většinu kulturních statků, budovaných pracně po staletí. Například v Chomutově táborité vyvraždili 2500 mužů a všechny ženy a děti upálili. Havlíčkův Brod úplně zničili, vše žijící zmasakrovali, v Prahaticích a v Ústí nad Labem taktéž nenechali nikoho naživu. Mnoho dalších měst zplundrovali a vypálili. Odhaduje se, že husité vybilí asi třetinu obyvatelstva českých

zemí, ztráty v bitvách byly zanedbatelné. Vypálili stovky klášterů a kostelů. Husitství bylo i vleklou občanskou válkou, spojenou s rozsáhlým ničením a hromadným vyvražďováním. Hmotně i mravně zemi vyčerpalo. K tomu se musejí přičíst i zvěrstva během jejich spanilých jízd do okolních zemí. Jan Žižka, podle dnešní terminologie masový vrah, se stal národním hrdinou, a je s podivem, že Masaryk, vyzdvihující při každé příležitosti humanismus, převzal nelidské husitství do svého národního programu. A co je nejhorší, nikdo s výjimkou historika Josefa Pekaře se nad tím dodnes nepozastavil.

Palacký a Masaryk vytvořili nimbus Božích bojovníků, který „zastřel duchovní mělkost husitství. Husovská teologie je nevypracovaná, radikálně utopická a rozporná. Je riskantní svou krátkozrakostí. Lehkomyslně vkládá osud církve do rukou světských, vydávajíc jej davové a náčelnické libovůli. Ohrožuje tím pracně dosaženou autonomii moci duchovní a světské, tedy jeden z principů, který učinil Evropu Evropou.“